

## Sub cruce

Ziar săptămânal pentru aprofundarea Evangheliei și a vieții de credință

EDITOR: Preot D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, CANTONUL ZUG

Lucrarea costă 1,50 CHF trimestrial pentru Elveția și 2 CHF pentru străinătate.

Comenzile și întrebările trebuie adresate la: Kuranstalt »Ländli, Oberägeri, Cantonul Zug

Telefon: Oberägeri nr. 4 53 91 . Cont curent poștal: Zurich VIII 4925

Nr. 37, Oberägeri, 8 Septembrie 1940 anul 6

**Cuvântul săptămânii:** Vezi în fiecare persoană un salut de la Dumnezeu, care te poate întâlni odată și apoi niciodată.

Hermann v. Bezzel

**„Urmează-Mă! „**  
(Luca 5:27 și 28.)

### **Ce a găsit Matei în Hristos.**

În ultimul număr al revistei am găsit de ce Domnul Isus l-a găsit pe acest vameș și l-a ales dintre toți ceilalți. Acum vom vedea invers, de ce Matei a acționat în acest fel.

În primul rând, Îl întâlnim pe Hristos, care vine cu o prietenie minunată. Toți trecuseră până acum pe lângă vameș, dar erau ocupați cu treburile lor și nu voiau să aibă de-aface cu el. Nimeni nu a avut nicio considerație pentru această persoană rea. Domnul Isus a fost singurul care l-a observat. Asta este adevărat. Era o prietenie, care are grijă de noi, când alții trec cu dispreț și indiferență și nu le pasă.

Cu o singura privire poți descuraja, sau ridica și iubi pe cineva. Dacă te judecă, sau te înalță, contează.

Când Matei a simțit privirea Domnului, a văzut că era o persoană, care îi păsa de el și îi înțelegea nemulțumirea și dorul.

Hristos nu numai că a văzut răutatea vameșului, dar a observat că era o persoană mai bună, care până atunci a rămas ascunsă de ochii altora. Nu e de mirare că Matei nu a putut rezista unei astfel de prietenii autentice și l-a urmat imediat pe Domnul.

Oh, dacă și noi credincioșii am putea să ne apropiem de oamenii săraci, pierduți, cu o asemenea prietenie atât de sinceră. Mult mai multe suflete, decât bănuim noi, așteaptă această prietenie, care s-ar putea înfiripa. Tânjesc să li se acorde puțină atenție.

Sunt oameni, care au darul de a șlefui diamantele atât de minunat, încât este tot ce le afectează strălucirea este îndepărtat.

Un astfel de Mântuitor este Domnul Isus. El poate trata oamenii atât de minunat, îi poate transforma, încât anii de robie se îndepărtează complet de ei. Iar secretul acestei arte constă în faptul că Hristos iubește, ce în om merită să iubești și urăște, ce trebuie urât.

Din păcate, opusul este de obicei cazul pentru nostru. Nu e de mirare că oamenii fug.

Domnul Isus s-a făcut una cu acest-păcătos prin prietenia Sa, dar în același timp, s-a purtat în așa fel încât nu a făcut niciun compromis cu răutatea lui. Pentru că atunci Matei și-ar fi pierdut orice respect pentru El. El a-simțit că Hristos ura în el, ceea ce ura și el. În Domnul Isus găsisse un prieten drag. Dragostea Lui l-a încurajat să fie mai bun și l-a descurajat să facă lucruri obișnuite și răutăcioase. El oferă și astăzi prietenie tuturor oamenilor.

Vameșul a găsit și în Hristos o persoană care i-a oferit oportunități neașteptate în viață. Când Matei auzit cuvintele Domnului, a știut că aceasta era persoana la care visase și după care tânjea. S-a săturat de viața lui proastă, plină de înșelăciune și hoție și tânjea după o schimbare sinceră, pură. Când L-a văzut pe Hristos, a observat imediat că are viața adevărată, care se consumă în slujba altora. Dacă te uiți la El, Îl poți vedea și nu mai nicio ezitare pentru El. Prins de puterea personalității lui Isus, Matei a lăsat totul și L-a urmat.

În același mod, chiar și astăzi Hristos știe cel mai bun răspuns pentru fiecare.

El nu i-a cerut lui Matei să învețe asta și asta de la El, ci pur și pur și simplu i-a zis: *Urmează-mă!* Și acum vameșul a văzut cât de completă și diferită era viața cu Domnul Isus. Nu era ca evlavia ipocrită a fariseilor. Mai degrabă, cineva ar putea duce o viață nobilă, sublimă, urmându-L pe Hristos.

Matei a recunoscut ca Domnul Isus a fost, de asemenea capabil să-l transforme complet pe el și tot ceea ce el avea. Textul nostru spune: *Și a făcut un ospăț pentru Domnul Isus.*

Unii cred că Matei a făcut asta pentru a converti pe alți păcătoși în-zelul lui, dar eu cred că această sărbătoare a avut un alt scop. Acest vameș a vrut doar să organizeze o masă decentă. Voia să facă acum într-un mod fin-și nobil ceea ce făcuse anterior într-un mod răutăcios și urât:

De asemenea, este firesc și normal în viața noastră creștină, să renunțăm sau să îndepărtăm ceea ce este rău. Dar putem păstra binele și frumosul. Cu toate acestea, de obicei avem o idee greșită despre creștinism, în acest sens.

Domnul Isus ia tot ce este bun din viețile noastre și rafinează, astfel încât să devină și mai frumoase. Acum nu trebuie, să suprimăm sau să eliminăm toate darurile pe care le avem prin natură. Dar Hristos transformă ceea ce El ne-a încredințat într-un mod incredibil, în ceva și mai bun.

Nu este același lucru și cu fiul risipitor? Își dorea dans, muzică și bucurie. Dar el căuta în moduri greșite. Cu toate acestea, când s-a întors la casa tatălui său, a găsit exact tot ce-și dorea. Dumnezeu știe tot ce dorește inima omului. El ne poate satisface dorul și ne poate satisface pe deplin. El ne oferă bucurii, care ne fac cu adevărat inima fericită.

Un englez pe nume Billy Bray era un dansator pasionat. Când s-a convertit nu și-a putut exprima fericirea. De asemenea a început să danseze plin de bucurie. Și de fiecare dată când un suflet se preda Domnului Isus, dansa cu entuziasm și fericire.

Ah, dacă și în noi toți, care tânjim după bucurie, decizia ar deveni realitate: *„Vreau să mă ridic ca să merg la tatăl meu.”*

Hristos te înțelege și pe tine, omule. El vine spre tine cu prietenia Sa și oferă oportunități neașteptate în viață. El este gata să rafineze toate lucrurile bune, care îi trebuie și le transformă în lucruri și mai frumoase. Auzi cum îți strigă El: *Urmează-mă!*

D. Cornilescu.

Cu cât trăiești mai mult pentru Isus, cu atât trăiești mai mult din Isus. Cu cât trăiești mai mult prin Isus, cu atât impactul tău este mai puternic.

Hermann v. Bezzel.

### **Frica de un număr mic.**

(Matei 18, 20.)

Unul dintre cele mai grele poveri pentru un creștin este frica de un număr mic. Atâta timp cât rămân blocat la întrebarea: Vei avea destui tovarăși de drum? Nu vom scăpa niciodată din neliniște și griji. Vedem atât de puțini, care mărturisesc numele lui Hristos cu noi, auzim ridicolul și respingerea celor mulți și devenim confuzi și descurajați. Îndoiala se trezește în noi. Bucuria ne părăsește. Ne simțim ca Ilie, care ar fi preferat să părăsească câmpul de luptă, când s-a gândit la numărul mic de închinători ai lui Dumnezeu. Câți copii ai lui Dumnezeu au căzut

în suferință amară și deznădejde din cauza unui mediu nespirtual! Câți predicatori ai Evangheliei, în disperarea lor au devenit chiar necredincioși în serviciul, care li s-a poruncit să-l facă. Numărul mic al celor care încă se adună în jurul cuvântului îi înspăimântă și îi face să cedeze gândurilor nesăbuite: La ce mă străduiesc? De ce sa depun atâta efort pentru o muncă în zadar?

# Unter dem Kreuz

Wochenblatt zur Vertiefung evangelischen Glaubenslebens

HERAUSGEBER: PFR. D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, KANTON ZUG

Das Blatt kostet vierteljährlich für die Schweiz Fr. 1.50, für das Ausland Fr. 2.—  
Bestellungen, Anfragen richte man an: Kuranstalt »Ländli«, Oberägeri, Kanton Zug  
Telephon: Oberägeri Nr. 453 91. Postcheckkonto: Zürich VIII 4925

Nr. 37

Oberägeri, den 8. September 1940

6. Jahrgang

**Wochenspruch:** Sieh in jedem Menschen einen Gottesgruß an dich, der dir vielleicht einmal begegnet und dann nimmer. Hermann v. Bezzel.

## „Folge mir nach!“

(Luk. 5, 27 und 28.)

### Was Matthäus in Christus fand.

**N**achdem wir in der letzten Nummer die Ursache herausgefunden hatten, warum der Herr Jesus solch einem Menschen, wie diesen von allen Leuten verachteten Zöllner nachging, werden wir heute den Grund von Matthäus Umkehr kennen lernen.

Und zwar kam ihm in Christus zunächst einmal eine wunderbare Freundschaft entgegen. Alle waren bisher an dem Zöllner achtlos vorübergegangen. Sie waren mit ihren eigenen Angelegenheiten beschäftigt und wollten nichts von ihm wissen. Niemand hatte einen Blick für diesen schlechten Menschen. Der Herr Jesus war der Einzige, der Sein Auge auf ihm ruhen ließ. Das ist wahre Freundschaft, die sich dann um uns kümmert, wenn andere verachtend und gleichgültig an uns vorbeigehen.

Mit einem einzigen Blick kann man einen Menschen entmutigen und verurteilen oder aufrichten und lieben. Solch eine Wirkung geht von unseren Blicken aus!

Als Matthäus den Blick des Herrn Jesu spürte, merkte er zugleich, daß hier eine Person war, die mit ihm fühlte und ihn verstand in seiner Unzufriedenheit und Sehnsucht.

Christus sah nicht nur die Schlechtigkeit des Zöllners, sondern Er entdeckte in ihm gleichsam den besseren Menschen, der den Augen der anderen bisher verborgen geblieben war. Da war es kein Wunder, daß Matthäus der Gewalt solch einer echten Freundschaft nicht widerstehen konnte, sondern sofort dem Herrn Jesus nachfolgte.

Ach, daß doch auch wir, die wir gläubig sind, den armen, verlorenen Menschen mit solch einem Herzen voll Freundschaft entgegenkommen möchten! Viel mehr Seelen, als wir ahnen, warten auf diesen Blick des Verstehens, an den sie anknüpfen können. Sie sehnen sich danach, daß man ihnen ein wenig Aufmerksamkeit schenkt.

Es gibt Leute, die die Gabe besitzen, Diamanten so wunderbar zu schleifen, daß all das wekommt, was den Glanz derselben beeinträchtigt.

Solch ein Heiland ist der Herr Jesus. Er kann die Menschen so herrlich umwandeln, daß jahrelange Gebundenheiten vollständig von ihnen abfallen. Und das Geheimnis dieser Kunst liegt darin, daß Christus das liebt, was am Menschen zu lieben ist und das haßt, was zu hassen ist. Aber Seine Liebe ist eine Liebe, die haßt, indem sie anzieht und die anzieht, indem sie haßt.

Bei uns ist leider meist das Gegenteil der Fall. Kein Wunder, daß dann die Menschen davonlaufen.

Der Herr Jesus machte sich durch Seine Freundschaft eins mit diesem Sünder. Aber zugleich verhielt Er sich so, daß Er keinerlei Kompromisse mit seiner Schlechtigkeit schloß. Denn dann hätte Matthäus jeden Respekt vor Ihm verloren. Er spürte, daß Christus das in ihm haßte, was er selbst ebenfalls verabscheute. Im Herrn Jesus hatte er einen lieben Freund gefunden, der ihm zugleich ein schöner Feind war. Seine Liebe ermutigte ihn zum Besserwerden und entmutigte ihn, das Niedrige und Gemeine zu tun. Dieselbe Freundschaft bietet Er heute noch allen Menschen an.

Der Zöllner fand in Christus ferner eine Person, die ihm ungeahnte Lebensmöglichkeiten gab. Als Matthäus die Worte des Herrn Jesu hörte, wußte er, daß dies der Mensch war, den er erträumt und ersehnt hatte. Er hatte sein schlechtes Leben voller Betrugerei und Dieberei satt und trug Verlangen nach einem edlen, reinen Wandel. Als er Christus sah, merkte er sofort, daß dieser das wahre Leben besaß, das sich im Dienste der anderen verzehrte. Und diese Tatsache zog ihn an, so daß es für ihn kein Zögern mehr gab. Ergriffen von der Macht der Persönlichkeit Jesu, ließ er alles stehen und folgte Ihm nach.

Genau so weiß auch heute noch Christus die beste Antwort auf alle Fragen unseres Lebens.

Er forderte Matthäus nicht auf, dies und jenes von Ihm zu lernen, sondern Er sagte ganz einfach: »Folge mir nach!«

Und nun sah der Zöllner, wie völlig anders ein Leben mit dem Herrn Jesus war. Es glich nicht der heuchlerischen Frömmigkeit der Pharisäer. Sondern ein vornehmes, erhabenes Leben konnte man in der Nachfolge Christi führen.

Matthäus erkannte, daß der Herr Jesus ferner imstande war, ihn und alles, was ihn betraf, völlig umzuwandeln. Es heißt in unserem Texte: »Und er machte dem Herrn Jesus ein Mahl.«

Manche meinen, Matthäus hätte das getan, um in seinem Eifer auch andere Sünder zu bekehren. Aber ich glaube, daß dieses Fest einen anderen Grund hatte. Dieser Zöllner wollte nun einmal ein anständiges Mahl veranstalten. Er hatte den Wunsch, in feiner, vornehmer Weise das jetzt zu tun, was er früher gemein und häßlich getan hatte.

Es ist auch in unserem christlichen Leben das Natürliche und Normale, daß wir nur das aufgeben oder fallen lassen, was schlecht ist. Aber das Gute und Schöne dürfen wir behalten. Wir haben jedoch in dieser Hinsicht meist einen falschen Begriff vom Christentum.

Der Herr Jesus nimmt all das aus unserem Leben, was gut ist und reinigt und veredelt es, daß es noch schöner wird. Alle die Gaben, die wir von Natur aus haben, brauchen wir nicht zu unterdrücken oder wegzuwerfen. Sondern Christus verwandelt das, was Er uns anvertraut hat, in wunderbarer Weise zu etwas noch Besserem.

Ist das nicht dasselbe wie bei dem verlorenen Sohn? Er wollte Tanz, Musik und Freude haben. Aber er suchte sie auf falschen Wegen.

Als er jedoch in das Vaterhaus zurückkehrte, fand er all das, wonach er sich gesehnt hatte.

Gott weiß um alles, was das menschliche Herz sich wünscht. Er kann unsere Sehnsucht stillen und uns völlig befriedigen. Er schenkt uns solche Freuden, die unser Herz wirklich froh machen.

Ein Engländer, namens Billy Bray, war ein leidenschaftlicher Tänzer. Als er sich dann bekehrte, konnte er seinem Glück ebenfalls nicht anders Ausdruck geben. Voller Freude fing er auch da an zu tanzen. Und jedesmal, wenn sich wieder eine Seele dem Herrn Jesus übergab, tanzte er vor Begeisterung und Seligkeit.

Ach, daß doch auch in uns allen, die wir uns nach wahrer Freude sehnen, der Entschluß Wirklichkeit werden möchte: »Ich will mich aufmachen und zu meinem Vater gehen.«

Christus versteht auch dich, Menschenkind. Er kommt dir mit Seiner Freundschaft entgegen und bietet dir ungeahnte Lebensmöglichkeiten. Er ist bereit, all das, was du an Gutem besitzt, zu veredeln und in noch Schöneres umzuwandeln. Hörst du, wie Er auch dir zuruft: »Folge mir nach!«

D. Cornilescu.

**Je mehr du für Jesus lebst, desto mehr lebst du von Jesus, — und je mehr du von Jesus lebst, desto stärker wirkst du.**

Hermann v. Bezzel.

## Die Furcht vor der kleinen Zahl.

(Matth. 18, 20.)

Eines der lästigsten Gepäckstücke für den Christen ist die Frucht vor der kleinen Zahl. Solange ich an der Frage hänge: Wirst du auch genügend Weggenossen und Mitstreiter haben?, kommen wir aus der Unruhe und Sorge nie heraus. Wir sehen so wenige, die mit uns den Namen Christus bekennen, wir hören den Spott und die Ablehnung der vielen und werden verwirrt und unmutig. Der Zweifel erwacht in uns, die Freudigkeit verläßt uns, es geht uns wie Elia, der beim Gedanken an die kleine Zahl der Anbeter Gottes am liebsten den Kampfplatz verlassen hätte. Wie manches Kind Gottes ist durch eine geistlose Umgebung in bittere Not und Verzagttheit geraten! Wie mancher Prediger des Evangeliums ist in seiner Verzweiflung sogar untreu geworden in dem ihm befohlenen Dienst. Die kleine Zahl derer, die sich um das Wort noch sammeln, erschreckt ihn und läßt ihn dem versucherischen Gedanken erliegen: Was hilft es, daß ich mich mühe und alle meine Kraft an diese vergebliche Arbeit wende? —